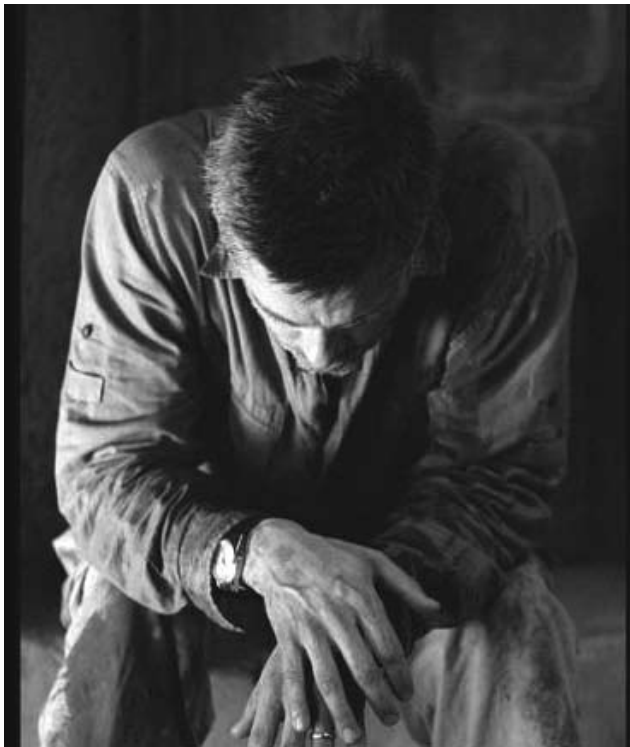


RECENSION



Brad Pitt i Babel

Originaltitel **Babel**
Svensk titel **Babel**
Regi **Alejandro González Iñárritu**
Producent **Steve Golin, Jon Kilik**
Manus **Guillermo Arriaga**
Foto **Rodrigo Prieto**
Roller **Cate Blanchett, Brad Pitt, Gael García Bernal, Kôji Yakusho, Adriana Barraza, Rinko Kikuchi, Said Tarchani, Boubker ait el Caid m fl**
USA/Mexiko 2006
Längd **2 tim 24 min**
Censur **11 år**
Distributör **Sony Pictures Releasing (Sweden) AB**

Babel

Babel av Alejandro González Iñárritu är en film utan huvudroller. Trots skådespelare med stjärnstatus som Cate Blanchett, Brad Pitt, Gael García Bernal och Kôji Yakusho framstår amatörerna som lika viktiga och lika trovärdiga. Den viktigaste rollen spelar faktiskt ett jaktgevär.

En amerikansk kvinna blir svårt skadad när två marockanska pojkar i yngre tonåren leker med det gevär de har för att skydda gethjorden mot schakaler. I barnsligt oförstånd siktar de mot en turistbuss. Medan kvinnans man förtvivlat försöker hjälpa sin blödande fru, sprider sig en skräck bland passagerarna. Det måste vara terrorister. Nyheten sprids och är snart på tv över hela världen. Det amerikanska paret och barn har lämnats hemma hos den trygga mexikanska hemhjälpens. För att kunna närvara vid sin sons bröllop i Mexiko ser hon ingen annan utväg än att ta med sig barnen dit, ett beslut som visar sig vara fatalt.

I Tokyo lever en dövstum tonårsflicka ut sin frustration efter moderns död. Hon provocerar sin omgivning med både ilska och sexuella inviter.

Liksom i sina tidigare filmer *Älskade hundar* och *21 gram* låter Iñárritu olika människooeden sammanstråla, men denna gång är de utspridda över flera kontinenter. Den gemensamma nämnaren är kommunikationen mellan människor eller snarare bristen på kommunikation. Det amerikanska paret har åkt till Marocko för att hitta tillbaka till varandra efter en kris, men de har inte ens ord för att orka gräla. Kommunikationen mellan den mexikanska hemhjälpens och de amerikanska gränspoliserna är obefintlig eller den fungerar i alla fall bara i en riktning. De marockanska poliserna kommunicerar mest med sina vapen och sin makt. Den japanska dövstumma flickan har inga problem att kommunicera med sina kamrater i samma

situation, men hon tycker att hon av omvärlden uppfattas som ett monster.

Det är frustrerande att se hur människor som befinner sig intill varandra inte har förmågan eller kanske viljan att lyssna på varandra. Däremot är det hur enkelt som helst att med dagens teknik hitta ägaren till ett vapen på andra sidan jordklotet bara med hjälp av ett registreringsnummer. Lika lätt är det att på ett ögonblick få fram information om en annan människas liv. Eller att nå ut med budskapet "vi ska hitta de skyldiga var de än är" över hela världen.

Bristen på kommunikation grundar sig i en rädsla för andra människor. De otrevlige och brutala gränspoliserna kan ses som en kliché. Hur många sådana har man inte sett på film? Men medvetenheten om den egna makten kombinerad med rädslan inför främlingar kan mycket väl yttra sig så som i filmen. Bussturisterna, som på grund av skottdramat blir strandsatta i en liten by på den marockanska landsbygden, vågar inte ta emot mat som byborna erbjuder dem. Bara inne i sin buss känner de sig trygga. Att titta på människorna genom glasrutan känns inte farligt.

Iñárritu har hittat titeln till sin film i Mosebokens berättelse om Babels torn där Gud bestraffar människorna med att ge dem olika språk. Vad han vill med sin film är uppenbart. I dag när vi när som helst med teknikens hjälp kan nå andra människor över hela världen är det just språkförbistringen som är vårt stora problem. Det mest tragiska i sammanhanget är så klart att folk kan tala samma språk men ändå inte nå fram till varandra.

Eva Lindfors